

Anton Tomaž Linhart
Županova Micka

Režiser: **Vito Taufer**

Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2000/2001

Anton Tomaž Linhart
Županova Micka

Režiser, scenograf in kostumograf **Vito Taufer**

Dramaturginja **Marinka Poštrak**

Skladatelj **Igor Leonardi**

Svetlobni oblikovalec **Pascal Mérat**

Lektor **Arko**

Peršone

Tulpenheim, en žlahtni gospod **Matjaž Tribušon** k. g.

Šternfeldovka, ena mlada bogata vdova **Darja Reichman**

Monkof, Tulpenheimov perjatelj **Gregor Čušin**

Jaka, župan **Tine Oman**

Micka, njegova hčer **Vesna Pernarčič**

Anže, Micken ženen **Rok Vihar**

Glažek, en šribar **Pavel Rakovec**

Godca **Robert Kavčič, Ciril Roblek**

Inspicent in rekviziter **Ciril Roblek** Šepetalka **Milica Rupnik**

Osvetljevalec **Drago Cerkovnik** Tonski mojster **Marko Koren**

Frizer in masker **Matej Pajntar** Garderoberka **Bojana Fornazarič**

Odrski tehniki **Simon Markelj, Janez Plevnik** in **Robert Rajgelj**

*Župa
nička*

V obeh komedijah, v *Matičku* in v *Micki*, uporabi Linhart v nekaterih prizorih prav posebno konvencijo in način govora dramskih oseb, ki deluje jako naivno in starinsko, pač v skladu s pravili ljudske igre in njenega segrevanja publike, hkrati pa se približuje najsodobnejšim gledališkim postopkom; mislim na tiste replike, v katerih se dramske osebe znajdejo v dvojni vlogi, kjer govorijo eno svojemu sogovorniku, da pa jih ne bi imeli za popolne butce, še nam, "na stran", kakor zapiše Linhart, in tako opozarjajo publiko, da ni vse tako, kot zgloda. Povedano drugače; so zvijačne, pretkane, ironične. Ironija, če malo poenostavimo in jo predstavimo v najbolj čisti obliki, je takšno govorčevno izjavljanje, ki prikriva njegovo vedenje ali sodbo, govorjenje, ki skriva svojo resnično in pravo intenco, ki se podredi, da bi majevtično izvabilo od sogovorca njegovo pravo mnenje in ga razgalilo; tisti, ki govori, se zaveda, da ni res, kar govori, na tak način, da se postavi v drugačno, recimo inferorno pozicijo, ki mu šele omogoči spoznati in pretipati sogovornika ali pa utrditi njegovo napačno prepričanje; ironijo pa je treba ločiti od laži, saj je uporabljena protimanipulantsko in od, recimo, sokratovskega dialoga kot prvinske filozofske forme v službi izvabljanja resnice.

Tulpenheim, en zlahtni gospod **Matjaž Tribušon**

Tipičen prizor z govorjenjem "na stran", torej z rampe v publiko, je v Matičku tisti, kjer baron Naletel preizkuša Matička, koliko ta ve o njegovi ljubezni do neveste Nežke in načrtu, ki mu bo omogočil, da jo bo pred njeno poročno nočjo zapeljal; Matiček se tam spreneveda in prikrieva, da mu je vse jasno, nam pa o baronovi zvijačnosti ves čas govori, oba pa vmes kot da komentirata rezultat njenega medsebojnega sprenevedanja. Seveda; govoriti nekaj in imeti hkrati še komentar o rezultatu akta izjavljanja - to je samoosvešččnost, avtorefleksija. V Micki je takšno že prvo srečanje med Micko in Šternfeldovko, ki prepozna prstan in potem "zase", kot pravi Linhart, govori o Mickini zmoti, ko ta verjame, da se bo namesto z robatim in grobim Anžetom Hudobo poročila z gosposkim, jako udvorljivim Schönheimom, v resnici pa nepoštenim Tulpenheimom. Še več in bolj izrazito govorijo osebe "zase", torej "na stran" in mimo svojih siceršnjih sogovornikov med samim poročanjem, ko vsi po vrsti izmed negativcev in sodelavcev v nečednem komplotu ugotovijo, da so padli v past, da so jih prepoznali in da je šla zadeva z zapeljevanjem in falsificiranjem nepreklicno in sramotno v maloro; da ne bo pomote, če je baronovo početje v Matičku predvsem zvijačnost, ki bo speljalo podložniku nevesto in njeno čast, kot se imenuje tisto, kar se ob poroki izgubi, če se še ima, je tukaj zadeva kriminalna. Opraviti imamo z lažnimi listinami, skorumpiranim notarjem, ki bo vse naredil pro forma in potem anuliral dokumente,

Šternfeldovka, ena mlada bogata vdova **Darja Reichman**

v paritveni ritual so vpletene lažne priče in lažni poroki. Matiček se ukvarja s krmarjenjem med častjo in denarji, s stališča trgovine je takšno početje, ki hoče zadržati oba menjalna pola, že skoraj nepošteno, Micka pa je prav po sodobno podkletena s kriminalno združbo in zvijačnimi posamezniki, ki jih razkrinkajo - seveda zaradi razrednega antagonizma Linhart ni mogel končati enako, kot se končajo sodobne kriminalke, z izročitvijo goljufov pravici. Vse skupaj ostane pri nekakšni izvensodni poravnavi, pri plačilu za prestop, celo brez pogojne kazni.

To govorjenje "zase" oziroma "na stran" deluje arhaično in nekako starinsko; dramatika je pred Linhartom že našla način, kako izraziti notranjo razcepljenost dramatskih oseb; Hamlet, na primer, vse svoje dileme izraža v monologu, tam, navidez takole sam zase in ne da bi ga kdo poslušal, govori o svojem zagatnem položaju in neodločnosti, in mi vemo, da je to namenjeno nam, da prislušujemo njegovemu notranjemu glasu, da je tisto, kar slišimo, njegov tok zavesti, kakor bi temu rekli v skladu z modernističnim enačenjem realnosti z zavestjo. Linhart, ki stoji na začetku naše laične dramatike, mora še poučevati bralca in gledalca, da lahko med zavestjo in izjavljanjem obstaja nepremostljiva razlika in, kot drugo, da je vse skupaj, teater in oder in igralci in kostumi, konvencija; osebe tistega, kar spregovarjajo na odru, ne mislijo čisto zares in dobesedno, ampak so včasih ironične, na to ironijo, da je ne bi

Monkof, Tulpenheimov perjatelj **Gregor Čušin**

zgrešili, pa same opozarjajo. Gledališče je konvencija, je svoji publiki govoril Linhart, ki omogoča, da osebe komentirajo vse tisto, kar počnejo; s tem kažejo svojo ozaveščenost. Obenem - ker gre, tega se moramo pri Linhartu ves čas zavedati, za pionirsko delo - opozarjajo publiko na neresničnost svojih izjav, da ne bi kdo mislil, da je vse zares, in začel posredovati. Spomnim se raznih mnenjskih tribun in trdo postavljenih odgovorov publike na vprašanja, v katerih sem s svojimi vrstniki besno sodeloval, kadar so nas spraševali po usodi Žogice Marogice ali pa Zvezdice Zaspanke v predšolskem času; v podobnem primarnem položaju, ko je bila meja med projekcijo in realnim zabrisana, so bili tudi vsi tisti zagrizeni partizani, ki so streljali na Nemce ob gledanju zaplenjenih nemških filmskih žurnalov. Linhartov postopek hoče tako na samem začetku slovenske laične dramatike opozoriti, da ni vse res in da bi bilo dobro počakati do konca, ne pa sproti navijati za junake.

Na krogu sta začetek in konec v isti točki. Podobne postopke je v prvi polovici XX. stoletja začelo uporabljati takratno gledališče; gre za potujevanja vseh vrst, takšna, ki hočejo razgaliti gledališče kot fikcijo in iz njega narediti orožje razrednega boja, torej takšna bolj brechtovskega tipa, in druga, ki sledijo samemu razvoju novoveškega subjekta, ki postopoma izgublja kompaktnost in dobiva vse bolj zapleteno in stopnjevano avtorefleksivnost. Ničesar več ne moremo

Jaka, župan ***Tine Oman***

reči, ne da bi se zavedali, da smo nekaj podobnega že enkrat, v podobni ali pa popolnoma drugačni situaciji že rekli, ne da bi se spomnili, da smo nekaj podobnega videli v boljši ali slabši obliki v katerem od množičnih medijev, da smo nekaj podobnega, bolj ali manj ironično mišljenega, že prebrali ... Vsak posameznik, pa tudi vsak igralec, govori nekaj, misli pa še nekaj "zase" oziroma "na stran", vsaka gledališka uprizoritev se zaveda referencialne mreže, ki jo uporablja, svoje žanrske umeščenosti, ki jo lahko popolnoma prikrije ali pa nanjo glasno in ven in ven opozarja. Pri tako enostavni, pa hkrati nekako ponarodeli veseloigri, kot je Županova Micka, se zdi, da je ozaveščen odnos do konvencij, v katerih je bila uprizarjana, nujen. Komentar pa omogoča že sam model z načinom govora dramskih oseb; če bi lahko kje iskali načine sodobne igre, so ti nedvomno samorefleksivni, torej vsebujejo in bolj ali manj izrazito kažejo tudi odnos do geste, mimike, načina govorjenja; igralec torej ves čas počne nekaj podobnega kot v Linhartovih komedijah, nekaj govori, hkrati pa kaže publiko že tudi distanco do tega. Micka je tako besedilo, ki omogoča preplet različnih ravni; najprej obuja spomin na ljudsko igro, ki po vsaj načelni žanrski dehierarhizaciji ne more več biti nič manjvrednega, s tem omogoča cel kup potujevanj, predvsem pa je lahko predloga za gledališko predstavo v času, ki se zaveda, da je lahko literarna predloga tako rekoč karkoli.

Matej Bogataj

Micka, njegova hčer **Vesna Pernarčič**

"Pak kaj se že v dvesto letih ni prevrnilo"
ali Revolucionarka Micka

"ZOIS: Jest mislim, de tiga večera oben ta pravi Krajnc ne bo pozabil! Al vejste, kaj se to pravi, krajnski theater gori postaviti? Moja ta nar bol serčna žela je necoj resnica postala. (...) Vejm, de bom glih iz te sreče, skuzi katero se je moja vera v krajnšino za večno poterdila, še veliku moči jemal za delo inu slavo naše lube krajnske očine dežeje! (...) Kader sim s svojimi krajnskimi perjatli skupej stopil, je zmiram nekaj ratalu. Kaj in koliku je ratalu, to bodo zanamci povedali. (...) Prelubi Krajnci! (...) Dokler bo moj duh bister inu dokler bo bilu moje krajnsku serce, katerega sim po materi erbal, toku dolgu bom z vami inu z vsemi Krajnci, kateri z delam svojo duželo gori povzdigniti očejo! Zakaj lih necoj je skuzi veselje, katero ste vi, moji predragi komedijanti, z vašo jegro Lublancem perpravili, eno velku spoznanje v mene peršlu: de se spleča za krajnšino živeti, delati inu tudi trpeti!"

Bratko Kreft, Kranjski komedijanti (1946), III. akt, peta podoba

Ko danes beremo Linhartovo komedijo v dveh aktih, prenařeno po Richterjevi nemški Die Feldmühle v letu 1789, kajpada ne moremo mimo njene kratkosti, krotkosti in skrajne naivnosti. Sicer je za obe Linhartovi veseloigri, Micko in Matička, značilno črno-belo slikanje kmečkega zdravja nasproti gosposki lahkoživosti, vendar Matiček že velja za umetelno napisano in globoko kanonizirano komedijo, Micka pa ostaja nekje na pol poti do tam: predvsem je manj spretna in preprostejša v spogledovanju s situacijsko, delno tudi značajsko komiko.

Anže, Micken ženem **Rok Vihar**

Ko danes Micki zamahnemo z roko, se spet samo potrdi, da je naš zgodovinski spomin bolj luknjičav kot kdaj poprej: kadar odmahnemo Županovi Micki, odmahnemo tisočkrat prerešetani letnici njenega zapisa: prekipevajočemu, preobloženemu letu 1789! Slovenci smo tedaj še vedno predvsem kmetje in večinoma nepismen narod ... A nastopil bo čas postopnega in nezadržnega uveljavljanja ljudskega jezika, čas narodnega preporeka, ko bo vse spet vrelo in vršalo od optimizma ...

V svojem kratkem življenju (1756-1795) je Linhart opravil pionirska dela: kot zgodovinar, pesnik, dramatik. Zavzeto, iskreno, iskrivo, prav nič ihtavo, ampak premišljeno, saj je kot državni uradnik bil primoran meandrirati med mnogimi protirazsvetlenskimi, reakcionarnimi ukrepi takratne nemške oblasti. S sicer nedokončanim Poskusom zgodovine Kranjske in ostalih dežel južnih Slovanov Avstrije je predvsem močno dvignil samozavest slovenskemu življu, zato Poskus upravičeno velja za znanstven in hkrati najvažnejši ideološki tekst tistega časa.

S svojo prvo komedijo pa je Linhart opravil zgodovinsko dejanje - nekaj, česar ni še nihče pred njim: "Kranjski teater je gori postavil", na simbolni in dejanski ravni. Čeprav je Micka (samo) "prepesnitev", celo poslovenjeni (ali podomačeni) prosti prevod, je Linhart z njo vendarle zavestno postavil slovensko gledališče:

Glažek, en šribar ***Pavel Rakovec***

Micko je peljal od besedila do odra, kar je bil pred 200 in več leti kar se da "težaven porod".

Na podoben način so v prvi polovici prejšnjega stoletja intelektualci in umetniki odkrili moč filmske umetnosti. Sam Lenin je že leta 1917 vehementno zapisal: "Trdno moramo pomniti, da je za nas izmed vseh umetnosti najpomembnejši film!" Daljnosežna ugotovitev, ki sta jo Bela Balazs in Majakovski kmalu lucidno izpeljevala naprej: "Film je najpomembnejša umetnost našega časa, zato se mora približati ljudstvu. Duševno zdravje ljudstva je odvisno od stopnje njegove filmske kulture!" in "Za vas je film dogodek, zame svetovni nazor!" To je bil čas, ko je režiser Medvedkin z vlakom prepotoval na tisoče kilometrov, da bi filmsko umetnost popeljal v vsako vas.

Kakorkoli je lahko primerjava Linhartove misli z odkritjem mogočnosti celuloida drzna, bo naslednja analogija s filmom ostra. Ker je kar se da drzen in oster predvsem Linhart, ki je 100 let pred začetki filma z razsvetljenci, zbranimi okoli barona Zoisa, razumel poslanstvo gledališča: "Trdno moramo pomniti, da je za nas izmed vseh umetnosti najpomembnejše gledališče v kranjskem jeziku!", "Gledališče je najpomembnejša umetnost našega časa, zato se mora približati ljudstvu! Duševno zdravje ljudstva je odvisno od stopnje njegove gledališke kulture!" ter "Za vas je veseloigra v kranjskem jeziku dogodek, zame svetovni nazor!"

Godca **Robert Kavčič, Ciril Roblek**

Pred Linhartom smo Slovenci poznali pasijon in jezuitske gledališke krožke. Linhart je imel za ljudstvo, ki je hleplelo po slovenski umetniški besedi, pripravljen načrt. S svojo vneto je na veliko manjšem slovenskem prostoru in precej neopazno delal podobno revolucijo kot v Rusiji filmski navdušenci in umetniki dvajsetih let prejšnjega stoletja. Za slovenski narod, slovensko kulturo, slovenski jezik. Prebudil je zavest o moči gledališča, o njegovem vplivu na najširše množice. Prva uprizoritev Micke v ljubljanskem stanovskem gledališču leta 1789 je bila sprejeta z navdušenjem. S tem je Linhart položil "temelj za izpopolnitev materinega jezika in ga napravil uporabnega tudi za oder". Njegove zasluge za slovensko dramatiko in gledališče niso nič večje, pa tudi manjše ne. Zato je treba naivno Micko brati skozi zgodovinski spomin. Zato je skrajno pomenljivo, da je Županova Micka prvo uprizoritev doživela takoj po nastanku, Matiček pa je moral na svoj ognjeni krst čakati vse do pomladi narodov. Že to dejstvo nam daje slutiti Linhartovo veličino, pogum in narodotvornost. Narodna prebuja je in ostaja trnova pot. Slovenija se preskuša na vseh področjih, v tekmi z evropskimi narodi pa še vedno prešerno izgublja.

Uprizoritev Županove Micke na odru Prešernovega gledališča je treba brati kot poklon slovenski gledališki nedolžnosti, ki naj izzveni kot upanje vsake Mlade vdove: "Še bom to nedolžnost lahko rešila!" Micka je in ostaja pristen Cvet s Krajskega, le da osem let mlajši. Odsihmal - prava "peršona".

Sanja Korošec

Vesna Pernarčič

ZDAJ SEM TU

Rodila sem se 1. avgusta 1974, torej kot levinja. In taka sem, po besedah moje mame kot otrok tudi bila - vedno sem si prirjovela pozornost. Sedem let kasneje se mi je pridružil brat Matej, za katerega sem si sicer strašno želela, da bi bil sestrica, ampak sem kasneje ugotovila, da en moški več v družini ni nič slabega.

Prve igralske korake sem delala že kot predšolka. Mama in oče sta meni in bratu na ljubo vsako leto, v bloku za Bežigradom in kasneje na Fužinah, organizirala novoletno igrico za otroke, kjer so nastopali vsi otroci iz bloka, jaz pa sem jasno blestela v glavni vlogi. V drugem razredu osnovne šole me je odkrila gospa Filipina Jerman, babica moje sošolke, in me popeljala v svet radia. Tam sem sodelovala v radijskih igrah in posnela kar precej otroških kaset: Heidi, Rdeča kapica, Kuharica Uharica, . . . To me je okupiralo vso osnovno šolo, oz. dokler se mi ni začel spreminjati glas.

V srednji šoli sem se prvič zarés soočila z gledališčem v dramski šoli Barice Blenkuš, kar mi je gotovo pomagalo, da sem naredila sprejemne izpite na AGRFT. V tem času sem se tudi preizkusila s sinhronizacijo risank, ki so še danes ena od stvari, v katerih najbolj uživam (takrat postanem spet mala punčka).

Moja prva predstava v profesionalnem gledališču je bila po drugem letniku Krčmarica Petra Turrinija v režiji Sama Strelca v gledališču Ptuj, takrat imenovanem ZATO. Odigrala sem glavno vlogo.

V študijskih letih sem sodelovala še s SNG Drama Ljubljana in SLG Celje. Diplomirala sem s predstavo Orkester Jeana Anouilha. Takoj po akademiji so mi ponudili službo v SSG Trst in tam sem tudi živela tri leta in pol. V tem času pa sem tudi vsako poletje sodelovala s Primorskim poletnim festivalom v Kopru.

Osebni interesi pa so me pripeljali nazaj v Ljubljano in sem, v kranjsko gledališče. In zdaj sem tu.

Rok Vihar

NEKAJ O MENI

Rojen sem bil leta 1972 v Mariboru kot prvi (in do sedaj tudi edini) sin mame Zdenke in očeta Jožeta, tudi prvorojenca Jožefa Viharja, znamenitega framskega kmeta, ki je vrsto let na svojem posestvu vodil zbirno mesto za mleko za Mariborske mlekarnice za Fram in okolico in na leto pridelal približno pet tisoč litrov odličnega laškega rizlinga, ki ga je dajal hektar rodovitnega radizelskega vinograda, in imel tudi po deset glav govedi in tudi toliko svinj hkrati pri hiši, da je prstov zmanjkalo, če si jih šel preštovat, pa tudi rodovitne zemlje, ki je skoraj dosegala kmetijski maksimum in rodila obilo pšenice in koruze. Vse to je bilo seveda namenjeno prvorojencu, mojemu očetu

Jožetu in družini, ki si jo bo ustvaril, on pa jo je podurhal v mesto v šole in priženil majhno podstrešno stanovanje, ki ga je mama Zdenka podedovala po teti Lojzki in kjer je ravno vlil zadnjo šajtrgo betona v šaht za stopnice, ko so mu sporočili, da je postal oče še kar zdravega fantka in da se tudi mlada mamica dobro počuti. Dve leti kasneje sem dobil še sestrico in postajalo je vse bolj očitno, da bo treba zidati. Tako sta pri stanovanjski zadrugi vplačala vrstno hišo, za katero je tudi ded Jožef, ki se mu je jeza tedaj že ohladila, nekaj primaknil. Družina se je preselila v Radvanje, nedaleč stran od pohorske vzpenjače in Zlate lisice, in se tolkla skozi kredite, dokler jih ni pobrala visoka inflacija, za kar smo ji bili zelo hvaležni. Ker se je moja osnovna šola bližala koncu, je bilo treba razmisliti, kaj bi se iz tega fanta dalo napraviti. Namesto da bi se izučil pametnega poklica (kazal sem blazno zanimanje za elektrotehniko in računalništvo), sem hotel na vsak način na gimnazijo, kjer sem se pa poleg vseh neumnosti začel še z gledališčem ukvarjati in se z gledališčniki družiti, pa še na šoli smo en kup predstav naredili, namesto da bi na šolo mislili, po gimnaziji sem si pa v glavo zabil, da bi šel te neumnosti še študirat, tako da so me za pol leta v vojsko poslali. Nekaterim je baje pomagalo. Meni ni, tako da sem jo še jaz podurhal. Vendar, ko so me na akademijo res sprejeli, sta bila baje oba zelo ponosna (bila sta na dopustu) in baje je Jože od veselja celo buteljko častil (me ni bilo zraven, smo imeli v vrstni hiši žur). Po končani

akademiji in vrsti vlog v Celju, Novi Gorici, Ljubljani, Kopru in na Ptuju, sedaj živim v Ljubljani v podstrešnem stanovanju s Kamničanko s primorskim temperamentom in si služim kruh v Kranju.

Človek obrača, bog obrne.

Matjaž Tribušon

EN ŽLAHTNI GOSTUJOČI GOSPOD

Ljubljane se je na naše povabilo prijazno odzval en žlahtni gospod, da bi v Županovi Micki sebe gor predstavil. Kot sam pravi, mu mladih kranjskih dekelc ni težko zapeljevat, saj ima že iz Ljubljane tovrstno bogato prakso in lepe izkušnje. V velikem deželnem gledališču v Ljubljani je bil prav pred kratkim tudi en žlahtni gospod v Molièrovi komediji Ljudomrznik, v kateri je Filinta upodobil. Bil je pa tudi žlatni gospod Čop v filmu o našem največjem pesniku Prešernu, gledalke in soigralke pa se ga z velikim veseljem spominjajo tudi po filmu Do konca in naprej. Vendar g. Matjaž Tribušon ni samo en žlahtni gospod, ampak tudi en žlahtni komedijant, saj razveseljuje naše dame in gospode v žlahtni komediji Policija, na pomoč! v kulturnem domu Mengeš.

Po nedavni odločitvi, da zapusti veliko gledališče v prestolnici, je za naš list še izjavil, „da mu svež gorenjski zrak dobro dene, kot tudi pristni domači štruklji, gorenjska prata in zaseka, pristni domači CC in JB, kranjska dekleta in sproščene šege dežele Kranjske”.

*Komu Matiček, Micka, hči župana,
ki mar mu je slovenstvo, nista znana?*

*Komu Srednja mlekarska in kmetijska, šola priznana,
ki mar mu je prehrana, ni znana?*

V spremni besedi županove Micke beremo, "da si je Linhart tako delo izbral zato, da bi povedal našemu kmetu, naj ne bo pohleven podložnik, pač pa samozavesten, svobodno misleč človek, ki ima ponos in čut za čast in dostojanstvo pa si jih ne da omadeževati nikomur, čeprav sta ga država in Cerkev hoteli držati na vajetih ponižnosti in slepe pokorščine" (Alfonz Gspan). V več kot dvesto letih se je potrdilo, da je imel naš prvi dramatik prav, zato mu še danes sledimo in upoštevamo njegove nasvete: dijaka usposabljam in usposobim za poklic; ga poučujemo o strokovnih zakonitostih in življenjskih resnicah; zbudim mu vest in zavest; odpiramo mu oči, da bi se zavedel sveta okrog sebe, bil kos nalogam v javnem in zasebnem življenju; se zanimal za gospodarski, politični in kulturni napredek; ustvarjal, uresničeval in širil nove zamisli; se razvil v zrelega, kritičnega in odgovornega človeka.

Izobražujemo na področju kmetijstva, živilstva, gospodinjstva in cvetličarstva. Trenutno se pri nas šola 600 dijakov in 150 odraslih, za njih skrbi 68 učiteljev in drugih delavcev, ki kljub hudi prostorski stiski odgovorno, zagnano in predano ustvarjajo izje-

men delovni utrip in žanjejo uspehe. Pouk poteka v zdravem vzdušju in prijateljskih odnosih. Poleg formalnega izobraževanja prirejamo tudi različne tečaje in seminarje ter tako skrbimo za prenos teoretičnega znanja v prakso. Registrirano imamo tudi proizvodnjo dejavnost za področje kmetijstva in živilstva, ki jo uresničujemo na lastnem posestvu, velikosti 30 ha, s pripadajočimi objekti.

Vključeni smo v več projektov, doma in v tujini. Lahko se pohvalimo z že kar bogatimi mednarodnimi izkušnjami, med katerimi je zagotovo najpomembnejše aktivno sodelovanje v Leonardu, tj. vodilnem programu EU na področju poklicnega in strokovnega izobraževanja in usposabljanja. Sodelujemo na področju mlekarskega izobraževanja, kjer imamo v slovenskem prostoru že skoraj stoletno tradicijo.

Dijakom ob rednem pouku omogočamo, da si v pestri ponudbi krožkov izberejo vsebine, ki jih zanimajo. Posebno dejavni so člani novinarskega krožka, ki štirikrat na leto izdajo časopis, ki je za svojo izvirnost dobil že nekaj nagrad v slovenskem prostoru. V njem med drugim beremo, da smo redni obiskovalci gledališča, zato ni naključje, da tokrat "nastopamo" skupaj.

Marijan Pogačnik, ravnatelj

Spoštovani obiskovalci in ljubitelji
našega kulturnega hrama!

Vabimo vas, da se nam po premieri pridružite
na pojedini s tradicionalnimi in izbranimi
slovenskimi jedmi, ki jih bo tokrat v počastitev
premierne uprizoritve Županove Micke
za vas pripravila Srednja mlekarska in kmetijska šola
iz Kranja.

Izborne jedače in pijače bo v izobilju, dokler je
seveda ne bo zmanjkalo.

Pohitite!

Javni zavod Prešernovo gledališče Kranj
Glavni trg 6, Kranj

Ravnatelj **Borut Veselko**

Dramaturginja in vodja umetniškega oddelka **Marinka Poštrak**

Koordinator programa **Robert Kavčič**

Računovodkinja **Darka Mihelič**

Tajnica **Nataša Horvat**

Garderoberka **Bojana Fornazarič**

Frizer in masker **Matej Pajntar**

Inspicent in rekviziter **Čiril Roblek**

Osvetljevalec **Drago Cerkovnik**

Odrski tehniki **Simon Markelj, Janez Plevnik, Robert Rajgelj**

Igralski ansambel

Gregor Čušin, Vesna Jevnikar, Tine Oman, Vesna Pernarčič, Pavel Rakovec, Darja Reichman, Vesna Slapar, Rok Vihar in Matjaž Višnar

Tajništvo 04/280 49 00

Blagajna 04/202 26 81

(rezervacija in prodaja vstopnic od ponedeljka do petka od 10.00 do 12.00, ob sobotah od 9.00 do 10.30)

Ravnatelj 04/280 49 12

borut.veselko@s5.net

Vodja umetniškega oddelka 04/280 49 16

marinka.postrak@s5.net

Koordinator programa 04/280 49 13

robert.kavcic@s5.net

Spletna stran www.pgk-gledalisce.si

Elektronski naslov presern-gled@s5.net

• • •

Gledališki list
javnega zavoda Prešernovo gledališče Kranj,
sezona 2000/2001, št. 5

Odgovorni urednik *Borut Veselko*
Urednica *Marinka Poštrak*
Korektorja *Marinka Poštrak* in *Arko*
Oblikovalec *Samo Lapajne*
Fotografije igralcev *Damjan Švarc*
Fotografije za naslovnico *Ksenija Vidic*
Tiskarna *Tisk Žnidarič*

Pokrovitelja predstave
Generalni pokrovitelj *Sava Kranj*
Srednja mlekarska in kmetijska šola Kranj

• • •

Zahvaljujemo se
dirigentu gospodu Marku Letonji,
ki nam je prijazno odstopil svojo srajco, hlače in frak.
S cilindrom pa je priskočila na pomoč
ljubljska Drama.

• • •

Sava

Generalni pokrovitelj predstave